

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Pulkrábka, Ph.D., a soudců JUDr. Ivy Hejdukové a Mgr. Jiřího Levého ve věci

žalobce: **Město Františkovy Lázně**, IČO 00253936
sídlem Nádražní 208/5, 351 01 Františkovy Lázně
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Jelínkem
sídlem Bělehradská 3A, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovaným:

1. **I. M. [redacted]**, narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Bayerem
sídlem náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 6, 350 02 Cheb
2. **JUDr. I. J. [redacted]**, IČO [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Petrem Čechurou
sídlem Palackého třída 70/1, 301 00 Plzeň

o zaplacení 80 121 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 12. 6. 2019, č. j. 12 C 49/2017-380

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen nahradit prvému žalovanému k rukám jeho zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku náklady odvolacího řízení ve výši 31 068 Kč a druhému žalovanému k rukám jeho

zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku náklady odvolacího řízení ve výši 22 457,60 Kč.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby žalovaní 1) a 2) společně a nerozdílně zaplatili žalobci částku 80 121 Kč s příslušenstvím, zamítl. Žalobci uložil povinnost zaplatit prvnímu žalovanému k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 78 704 Kč a dále povinnost zaplatit druhému žalovanému k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 72 483 Kč, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku. V řízení bylo prokázáno, že první žalovaný v době opětovného nástupu do funkce starosty dne 28. 3. 2012 měl povědomost o čerpání bankovní záruky žalobcem, stejně jako o protinároku žalobce vůči společnosti THERMIA-BAU a.s. (dále jen „TB“), když mu v rámci poskytnutí informací žalobce zaslal listinu města Františkovy Lázně ze dne 10. 6. 2011 označenou jako „Oznámení o uložení smluvní pokuty“, v níž město uvádí, že uplatňuje pohledávku vůči společnosti TB ze smluvní pokuty za pozdní dokončení díla ve výši 3 494 064 Kč, když za tím účelem město čerpalo bankovní záruku, přičemž dále uplatnilo nárok na zaplacení rozdílu mezi výší smluvní pokuty a čerpanou bankovní zárukou v částce 29 117,20 Kč. Na základě této listiny se první žalovaný mohl důvodně domnívat, že město čerpalo bankovní záruku oprávněně z titulu nároku na smluvní pokutu za pozdní předání díla, případně že proti nároku společnosti TB na vrácení bankovní záruky město účinně započítalo nárok na smluvní pokutu. Až do podání rozhodčí žaloby pak nebylo prokázáno, že by první žalovaný měl jakékoliv informace o tom, že společnost TB neuznává zápočet smluvní pokuty vyúčtované městem za pozdní předání díla oproti čerpané bankovní záruce. Následně došlo dne 1. 8. 2012 k podání rozhodčí žaloby, přičemž první žalovaný zmocnil druhého žalovaného k zastupování města v tomto řízení. Po vydání rozhodčího nálezu ze dne 11. 12. 2012, v němž bylo jednoznačně konstatováno porušení povinnosti městem v důsledku neoprávněného pokynu k čerpání bankovní záruky, kdy tento pokyn byl učiněn Ing. Š██████████, byla podaná žaloba proti němu ve věci sp. zn. 15 C 77/2013 logickým krokem. Podání této žaloby nespĺňovalo znaky šikanózního výkonu práva. Nebyly splněny předpoklady odpovědnosti prvního žalovaného za škodu dle § 420 a následujících občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013, když především nebylo prokázáno, že by první žalovaný porušil právní povinnost, a to ani prevenční povinnost dle § 415 o. z., a zavinil tak vznik škody spočívající v povinnosti zaplatit náklady soudního řízení neúspěšným žalobcem.
2. Druhý žalovaný v řízení prokázal, že poučil město Františkovy Lázně o tom, že v případě žaloby proti Ing. Š██████████ je třeba prokázat porušení povinnosti touto osobou, vznik škody a příčinnou souvislost mezi protiprávním jednáním Ing. Š██████████ a vznikem škody. V právním rozboru ze dne 29. 1. 2013 seznámil město s tím, že soud může dospět k závěru o přetržení příčinné souvislosti z důvodu, že město v mezidobí po neoprávněném čerpání bankovní záruky tuto společnosti TB nevrátilo. Doporučil taktéž vymáhat škodu po Ing. Š██████████ i s tímto rizikem, neboť v případě absence tohoto postupu by mohlo být shledáno porušení povinnosti náležitě chránit majetek obce. Doručení právního rozboru potvrdila ve své výpovědi svědkyně Ing. H██████████. Nebylo prokázáno porušení povinností dle § 16 zákona o advokacii.
3. Proti rozsudku podal žalobce včasné odvolání, v němž odkázal na usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 8. 2018, sp. zn. 14 Co 112/2018. Dle žalobce žalovaný I██████████ M██████████ o čerpání bankovní záruky i o pochybách s tím spojených, jakož i o zápočtu smluvní pokuty, věděl. Jako starosta tedy mohl bankovní záruku vrátit, pokud měl pochybnosti o vyúčtování smluvní pokuty a mohl provést zápočet v okamžiku doručení žaloby. Dále žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 3. 2019, sp. zn. 14 Co 213/2018. Především na body 11 a 21 rozsudku. Pokud byl soud prvního stupně konfrontován s těmito závěry odvolacího soudu, pak ve svém rozsudku nikde přesvědčivě neobjasňuje, kterak osoby, které mohly při doručení žaloby započíst a nezapočtením způsobily neúspěch ve sporu, mohly dojít k závěru, že za náklady z prohraného sporu odpovídá Ing. Š██████████. Ve zrušovacím usnesení ze dne 7. 8. 2018 odvolací soud konstatuje východiska žaloby ve věci 15 C 77/2013 s tím, že žaloba mohla být bezdůvodná a šikanózní. Je

otázkou, zda rozhodnutím v související věci 14 Co 213/208 nebyl závěr odvolacího soudu o tom, že nedůvodnost žaloby proti Ing. Š. nebyla od počátku jasná, překonán a zda otázka bezdůvodnosti žaloby neměla být s ohledem na obsah rozsudku opětovně řešena. Pokud jde o druhé východisko, soud prvního stupně sice učinil závěr, že žalobce neprokázal, že jediným motivem podání žaloby proti Ing. Š. byla jeho politická diskreditace, ale tento závěr vůbec neodůvodnil. Žalobce poukazuje na tiskovinu Zrcadlo s tím, že se zde opakovaně vyskytovaly články psané prvním žalovaným obsahující osobní útoky a dehonestující označování ve vztahu k Ing. Š. Příčinná souvislost mezi škodou a jednáním Ing. Š. trvala jeden den – do návratu starostky M., která měla buď ihned bankovní záruku vrátit, nebo za její další zadržování přešla odpovědnost výhradně na ni. Soud nehodnotí, že žádná žaloba na starostku M. podána nebyla ani to, že nikoliv starostka M., ale Ing. Š. byl zásadním odpůrcem mafiánského stylu řízení města pod vedením žalovaného č. 1. Zatímco oba žalovaní na výsledky řízení ve věci 14 Co 213/2018 okamžitě reagovali dodáním právního rozboru, který měl vyvinut žalovaného č. 2, soud prvního stupně na výsledky tohoto řízení reagoval tak, že opomenutí započíst smluvní pokutu nespovídá o tom, že tuto úmyslně nezapočetli s cílem prohrát rozhodčí řízení a následně podat žalobu na Ing. Š. Tento závěr soudu není správný a neodpovídá provedeným důkazům. Neexistuje logická odpověď na to, proč nebyl proveden zápočet pokuty, která byla následně vymáhána v samostatném řízení. Neexistuje logická odpověď na to, proč nebyl proveden zápočet ani po prohraném sporu, nebyl podán návrh na zastavení případné exekuce a na její odklad. Rovněž není zřejmé, proč byla zaplacená značná suma společnosti TB, o jejíž insolventnosti se rozepisoval žalovaný č. 1 ve svém Zrcadle. Soud se vůbec nezabývá tím, že žaloba obsahuje ve svém souhrnu například i úroky z prodlení zaplacené společnosti TB za dobu, po kterou byl starostou první žalovaný a dokonce už i věděl o podané žalobě a za prodlení a s tím spojené úroky zcela odpovídal on. K právnímu rozboru, který má vyvinut druhého žalovaného, je třeba poukázat na výpověď svědkyně H., která si na tento právní rozbor pamatuje s tím, že jí tento rozbor byl zaslán emailem. Tajemník města, v jehož počítači je archivována veškerá emailová korespondence, zprávu s tímto rozbohem nenašel. V předávacím protokolu ke kauze právní rozbor uveden není. Právní rozbor vypadá, jako by jej psali den před jednáním, kdy byl u soudu předložen. Svědkyně byla osobou podezřelou z účasti na převodech městského majetku na společnost vlastněnou I. M. K této společnosti se vztahovalo trestní řízení, ve kterém byla škoda na úkor města specifikována v rozsahu 22 milionů korun, a řízení bylo zastaveno z důvodu promlčení. Svědkyně H. dosvědčovala doručení rozboru, nikoliv jeho obsah a tam, kde hovořila o obsahu rozboru, bylo její svědectví zcela nevěrohodné. Šlo zjevně o osobu zájmově propojenou a závislou na žalovaném č. 1, v nepřátelském postavení k žalobci, kde ukončovala pracovní poměr tak, že smazala kompletně obsah celého svého počítače. Žalobce navrhl změnit rozsudek a žalobě v plném rozsahu vyhovět.

4. První žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobce uvedl, že je nutno mít na zřeteli žalobní tvrzení, podle něhož je uplatňována škoda spočívající v náhradě nákladů řízení dle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 2. 2015 sp. zn. 12 Co 278/2014 ve výši 80 121 Kč. Soud doplnil dokazování podle požadavku odvolacího soudu a řádně své stanovisko zdůvodnil. Měl se zabývat skutečností, zda žaloba podaná proti Ing. Š. byla šikanózní, tedy zda bylo výlučným nebo převažujícím motivem pro podání žaloby snaha poškodit Ing. Š. či zda se jednalo o péči o majetek obce dle § 38 odst. 1 zákona o obcích. Skutkově bylo prokázáno, že předchozí vedení žalobce města Františkovy Lázně způsobilo protiprávní jednání. Jednalo o smluvní pokutě, neprovedlo zápočet a neinformovalo prvního žalovaného po jeho opětovném nástupu do funkce starosty dne 28. 3. 2012, kdy mu nebyly předány žádné informace ohledně sporu s firmou TB. První žalovaný nemá právnické vzdělání a není v jeho možnostech rozeznat, zda je správnější uplatněná obrana nebo provedení zápočtu, a proto musel akceptovat právní stanovisko advokáta, že započíst smluvní pokutu nelze a lze ji uplatnit v samostatném řízení. Dále je nutno poukázat na odlišnost rozhodčího a soudního řízení. V bodech 28, 29 a 30 napadeného rozsudku je podrobně uvedeno právní východisko, za jakých skutečností může výkon práva, který odpovídá zákonu, být shledán v rozporu s dobrými mravy a proto mu soudem bude odepřena

právní ochrana. Posouzení, zda žaloba podaná proti Ing. Š. [redacted] ve věci sp. zn. 15 C 77/2013 byla šikanózní, je obsaženo v bodě 36. Soud dospěl ke správnému a rádě odůvodněnému závěru, že žaloba tento charakter neměla. Z listiny ze dne 10. 6. 2011 1. žalovaný nemohl dovodit, že město disponuje pohledávkou ze smluvní pokuty vůči společnosti TB, že z tohoto důvodu čerpalo bankovní záruku neoprávněně, a dokonce vyúčtovaná smluvní pokuta nebyla účinně započtena. Teprve z rozhodčího nálezu ze dne 18. 2. 2013 mohl seznat porušení povinnosti městem v důsledku neoprávněného pokynu k čerpání bankovní záruky, který byl učiněn Ing. Š. [redacted]. Z odůvodnění napadeného rozsudku je dále patrné, že soud rozpor s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 3. 2019 č. j. 14 Co 213/2018-578 nesdílí proto, že opomenutí započíst smluvní pokutu po doručení rozhodčí žaloby nesvědčí o tom, že šlo o úmyslné nezapočtení s cílem prohrát rozhodčí řízení a následně podat žalobu na Ing. Š. [redacted]. První žalovaný proto navrhl potvrzení napadeného rozsudku.

5. Druhý žalovaný se k odvolání žalobce písemně vyjádřil tak, že podání ze dne 8. 7. 2019 neobsahuje zákonné náležitosti odvolání a pokud tyto náležitosti doplnil žalobce až svým podáním ze dne 16. 7. 2019, učinil tak až po uplynutí zákonné odvolací lhůty. K obsahu odůvodnění odvolání žalovaný namítá jeho nesrozumitelnost a zmatečnost, kdy žalobce, veden svým vlastním nezvratným přesvědčením o důvodnosti svého nároku, aniž by byl schopen ke svým skutkovým tvrzením unést důkazní břemeno, se omezuje pouze na kritiku postupu nalézacího soudu, kritiku svědectví svědkyně Ing. H. [redacted] H. [redacted], kritiku schopnosti žalovaného unést důkazní břemeno a odvolává se na odůvodnění rozhodnutí v jiné věci s jiným skutkovým základem. Druhý žalovaný odmítá, aby byl ze strany žalobce nedůvodně napadán pro předložení listinného důkazu ve formě právního rozboru. Ze zrušovacího usnesení Krajského soudu v Plzni vyplývá, že bylo povinností žalovaného doplnit na svou obranu svá skutková tvrzení a předložit či označit k jejich prokázání důkazy. Druhý žalovaný konkrétním způsobem upozornil a poučil žalobce formou písemného právního rozboru, jaké jsou důvody nejistoty ohledně výsledku soudního sporu na základě žaloby proti Ing. F. [redacted] Š. [redacted] o náhradu škody, přičemž současně přes tuto nejistotu výsledku si byl vědom, že je povinen doporučit žalobci podání žaloby i pokud by neměla být úspěšná z důvodů, na které upozornil, neboť reálně hrozilo, že odpovědná osoba bude v případě nepodání žaloby volána k odpovědnosti za možnou újmu, vzniklou žalobci. Žalobce byl kvalifikovaným způsobem poučen, že musí chránit svůj majetkový zájem podáním žaloby proti Ing. F. [redacted] Š. [redacted] i přes nejistotu výsledku sporu, kdy existuje riziko náhrady nákladů řízení a právního zastoupení v případě neúspěchu ve sporu, avšak s tím, že samotný vymáhaný nárok na náhradu škody je podstatně vyšší než náklady související s jeho vymáháním. Právní rozbor ze dne 29. 1. 2013 byl žalovaným vypracován ke dni, ke kterému je datován, což je naprosto logické, neboť rozhodnutí o podání žaloby na náhradu škody proti Ing. Š. [redacted] nebylo možno učinit bez takového právního rozboru. Je iluzorní představa žalobce, že by podání předmětné žaloby na náhradu škody bylo důsledkem svévolného rozhodnutí prvního a/nebo druhého žalovaného či jiné osoby bez kvalifikovaného poučení klienta ze strany advokáta. Druhý žalovaný unesl důkazní břemeno, že poučil žalobce jako svého klienta o konkrétních důvodech nejistoty výsledku sporu o náhradu škody. V této souvislosti je nutno zdůraznit co bylo opakovaně deklarováno jak rozhodčím soudem, tak nalézacím i odvolacím soudem a to, že Ing. Š. [redacted] skutečně pochybil a jednal protiprávně, tedy byl splněn jeden z předpokladů odpovědnosti za škodu. Bez ohledu na aktuální personální obsazení vedení města právě žalovaný obdobně jako jeho předchůdci či nástupci zpracovávali a zasílali žalobci obdobné listiny, jako byl předmětný právní rozbor, elektronickou formou. Podpisem písemného prohlášení i účastnickým vyjádřením prvního žalovaného a svědeckou výpovědí svědkyně Ing. H. [redacted] H. [redacted] bylo prokázáno, že oběma těmito osobám byl právní rozbor doručen a obě tyto osoby byly seznámeny s jeho obsahem, a to před podáním předmětné žaloby. Tvrzení, že tento právní rozbor nebyl doručen do emailové schránky tajemníka města, se jeví ryze účelovým a nepravdivým, stejně jako tvrzení, že svědkyně byla osoba podezřelá z protiprávního jednání s možnou trestní odpovědností. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 3. 2019 sp. zn. 14 Co 213/2018 nemůže mít bez dalšího svůj dosah pro rozhodování v předmětné věci. Zamlčení existence dopisu

ze dne 10. 6. 2011 žalobcem jak prvním, tak i druhému žalovanému, jde výlučně k tíži žalobce, neboť jim nebyly sděleny všechny důležité skutečnosti pro uplatnění řádné obrany žalobce proti nároku společnosti TB na náhradu škody v rozhodčím řízení. Druhý žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku.

6. Odvolací soud se nejprve zabýval námitkou druhého žalovaného, že odvolání žalobce je podáno pozdě. Dle § 204 odst. 1 o. s. ř. odvolání se podává do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí soudu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Pokud tak žalobce učinil dne 8. 7. 2019, když jeho zástupci byl napadený rozsudek doručen dne 24. 6. 2019, podal odvolání včas. Občanský soudní řád nestanoví, ani z něj nevyplývá, že by odvolání nebylo možné doplnit o odůvodnění po uplynutí 15denní lhůty.
7. Odvolací soud pak dle § 213 odst. 2 a 4 o. s. ř. zopakoval některé důkazy a některé doplnil.
8. Z výpovědi svědkyně Ing. H. H. zjistil, že v době neoprávněného čerpání bankovní záruky byla na rodičovské dovolené. Poté nastoupila do jiného zaměstnání a pak se vrátila k žalobci. O předmětnou věc se zajímala, ale netýkala se jí a neangažovala se v ní. Pro žalobce pak pracovala do dubna 2016. V době, kdy nastoupila opětovně do pracovního poměru pro žalobce, jí JUDr. J. celou záležitost vysvětloval u ní v kanceláři, kde čas od času řešili historické majetky města, neboť svědkyně pracovala jako . Před tím, než jí JUDr. J. vše vysvětlil, dostala email s právním rozbořem celé záležitosti. JUDr. J. v něm popsal, co se stalo, že výsledek soudního sporu může být nejistý a nelze předvídat rozhodnutí soudu. Tento email s právním rozbořem byl zaslán celému vedení, to znamená místostarostovi, starostovi, tajemníku a potom jí jako , kterého se problém týkal. Taková praxe byla obvyklá. Svědkyně email vytiskla, dala do složky šanonu, kam se předávala veškerá korespondence. Číslo jednacích dokumentů nepřidělila. V šanonu, který převzala po rodičovské dovolené, bylo vše, co souviselo se spoluprací s touto společností, včetně případné žaloby proti Ing. Š. Svědkyně dále uvedla, že není v přátelském vztahu s panem M., pouze za něj kandidovala v komunálních volbách v roce 2018, avšak do zastupitelstva se nedostala. Nestýká se ani s nikým jiným z účastníků řízení. Svědkyně si nebyla jistá, zda při skončení pracovního poměru u žalobce vymazala obsah svého počítače, v té době úřad navštívila hospodářská kriminální policie a ona byla ze své kanceláře vyhozena.
9. První žalovaný uvedl, že v roce 2013 byla podána žaloba proti Ing. Š. poté, co byl právníkem města upozorněn ústně i písemně, že pokud by nevymáhal náhradu škody, mohl by se při změně vedení města ocitnout na pranýři on. Před podáním žaloby se celá záležitost probírala ve vedení města společně s právníkem. Právník mu řekl, že „je to zhruba 50:50“ a že by měl žalobu raději podat, a dále řekl, že u každého soudu může věc dopadnout jinak. Žalovaný se po podrobnostech nepídil, protože tomu nerozuměl. Dále uvedl, že po úřadu se běžně rozesílala nějaká stanoviska kompetentním osobám emailem a jedenkrát týdně chodil na úřad právník, který různé věci s těmito osobami řešil. Žalovaný si nepamatuje, zda řešili, jestli podat žalobu i proti Ing. M. Má za to, že se jí to netýkalo, protože podpis na příkazu k čerpání bankovní záruky byl pana Š.
10. Druhý žalovaný uvedl, že pro město pracoval v letech 2006–2010 a poté v letech 2012–2014, přičemž tato období se kryla s volebním obdobím, v nichž byl první žalovaný starostou. I v případě nového vedení města dodělával rozběhnuté případy. Na přelomu let 2014 a 2015 se starostou S. řešil předání kompletní agendy, týkající se vyřizovaných věcí, jichž bylo rozběhnuto asi 30. Žalovaný docházel na úřad vždy v pondělí a ve středu a den před tím zasílal svá stanoviska emailem. S městem měl sjednanou paušální odměnu a nikdy si neúčtoval vedlejší náklady, byť to smlouva umožňovala. O podání žaloby proti Ing. Š. bylo rozhodováno v době po doručení rozhodčího nález. Když byl dotazován, zda město může po někom požadovat náhradu škody, vyhodnotil to tak, že Ing. Š. porušil svou povinnost. On sám osobně žalobu podávat nechtěl, doporučení prvním žalovanému dal primárně z toho důvodu, aby pak on nebyl popotahován pro to, že žalobu nepodal, to znamená z opatrnosti. Žalovaný sám

měl pochybnosti, zda se podaří všechny předpoklady odpovědnosti za škodu prokázat. Konzultoval to s vedením města i s JUDr. B. [REDACTED]. Měl obavu z posouzení příčinné souvislosti v důsledku změny vedení města. Upozornil na to, že jenom porušení povinnosti Ing. Š. [REDACTED] nemusí znamenat jeho odpovědnost za škodu. Spis týkající se tohoto sporu pak už neměl u sebe, protože ho předal panu S. [REDACTED] po rozhodnutí soudu prvního stupně v řízení proti Ing. Š. [REDACTED]. Byl v něm přehled listin a stručná zpráva o výsledku řízení. Pan S. [REDACTED] trval na dokončení odvolacího řízení a výslovně též na tom aby věc dokončil žalovaný. Písemný rozbor před podáním žaloby existoval; ve složitějších kauzách žalovaný vždy takové právní rozborů vypracovával. Příslušné dokumenty se emailem posílaly většinou stálému okruhu osob. Právní rozbor byl tedy poslán i [REDACTED] J. [REDACTED] a místostarostovi. Při prvním odvolacím řízení v této věci si však jeho obsah nepamatoval, doklad o elektronickém doručení městu není schopen dohledat. Právní rozbor našel v kanceláři v archivní místnosti, kde jsou uloženy spisy a elektronické nosiče. Z datového nosiče musel žalovaný příslušný spis zrekonstruovat, přestože míval i desky s dokumenty, které však nebyly všechny v papírové podobě. S ohledem na předání agendy starostovi S. [REDACTED] se věci přenášely na nosiče. Následně došlo k přijetí pravidel GDPR, a proto byly CD nosiče na obecný pokyn žalovaného likvidovány, aby se advokátní kancelář nevystavila pokutě. Svědek už nemá CD nosič, z něhož byl pořízen právní rozbor, a kdyby ho měl, předložit by ho nemohl právě z důvodu GDPR. Ke skartaci CD došlo pravděpodobně na přelomu let 2018 a 2019.

11. O. [REDACTED] S. [REDACTED] uvedl, že je zastupitelem a od prosince 2014 zastával funkci starosty žalobce. O případu se dozvěděl od JUDr. J. [REDACTED], který mu předával dokumentaci ke všem soudním případům v době, kdy přestal vykonávat právníka města. Svědek pak předané spisy dále předal novému právníku města. O této konkrétní věci ví pouze to, že probíhalo rozhodčí řízení a že to nebylo úplně jasné. Z pohledu Ing. Š. [REDACTED] byl požadavek na náhradu škody neoprávněný a z pohledu svědka rovněž, jelikož čerpání bankovní záruky proběhlo správně, neboť to bylo poslední den, kdy ji šlo uplatnit a hrála v tom roli i nějaká dotace. V době, kdy svědek nastoupil do funkce starosty, nic mu nebránilo vzít odvolání ve věci Ing. Š. [REDACTED] zpět, ale jelikož každý mu k této věci říkal něco jiného a on není právník, vyhodnotil to tak, že je třeba, aby řízení bylo pravomocně ukončeno.
12. Po zhodnocení důkazů provedených v odvolacím řízení s přihlédnutím k hodnocení důkazů soudem prvního stupně odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
13. V přezkoumávané věci bylo nutno posuzovat odpovědnost za škodu u obou žalovaných na základě jiných skutkových okolností a za použití rozdílných zákonných ustanovení.
14. Ve věci žaloby proti prvnímu žalovanému soud prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování, jež doplnil poté, co odvolací soud jeho původní rozsudek usnesením ze dne 7. 8. 2018 č. j. 14 Co 112/2018-258, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud respektoval názor odvolacího soudu, že je nutno doplnit skutkový závěr rovněž ohledně tvrzení, že žaloba proti Ing. Š. [REDACTED] byla podána ve snaze jej poškodit a politicky zdiskreditovat. Soud totiž v původním řízení k tomuto tvrzení některé důkazy provedl, avšak bez toho, že by zjištěné skutečnosti zasadil do kontextu vztahů, které ve městě Františkovy Lázně panovaly, a bez jejich řádného zhodnocení podle § 132 o. s. ř. Pokud by přitom bylo prokázáno, že se skutečně jednalo o šikanu, tedy že výlučným nebo převažujícím motivem pro podání žaloby nebyla péče o majetek obce podle § 38 odst. 1 obecního zřízení, ale snaha poškodit Ing. Š. [REDACTED], šlo by ze strany prvního žalovaného o zneužití jeho postavení starosty a jednání v rozporu se zájmem obce, a pak by první předpoklad odpovědnosti za škodu byl dán.
15. Soud důkazy provedené k odpovědnosti prvního žalovaného řádně zhodnotil a dospěl ke správnému závěru, že šikanózní úmysl prvního žalovaného při podání žaloby proti Ing. Š. [REDACTED] nebyl prokázán. Podání žaloby proti Ing. Š. [REDACTED] mělo racionální důvod, protože to byl právě Ing. Š. [REDACTED], kdo dne 29. 4. 2011 podepsal protokol o převzetí bezvadného díla od TB a následně žádost o vydání bankovní záruky, přestože podmínky pro čerpání prostředků z této

záruky již v důsledku převzetí díla neexistovaly. Ing. Š. [redacted] byl původcem sporu o vrácení bankovní záruky. Právě s ohledem na tento podpis je pochopitelné, že první žalovaný nepodal žalobu i proti starostce M. [redacted], která ve věci nic nepodepsala. Právní otázku příčinné souvislosti nemohl žalovaný jako člověk právně nevzdělaný dost dobře posoudit. Odvolací soud přitom uvěřil výpovědi obou žalovaných, že první žalovaný byl veden také opatrností a starostí o to, aby mu někdo nepodání žaloby později nevytkl a nedomáhal se po něm náhrady. To lze dobře chápat s přihlédnutím k medializovaným případům postihu či snahy postihnout veřejné funkcionáře, jakož i s přihlédnutím k tomu, že právní problematika odpovědnosti za škodu je velmi složitá a výsledek řízení těžko předvídatelný. Odvolací soud k tomu připomíná svůj názor, vyjádřený v předchozím rozhodnutí, že žaloba proti Ing. Š. [redacted] nebyla zjevně bezdůvodná. K jedné z žalobcových odvolacích námitek odvolací soud dále připomíná svůj názor vyjádřený v souvisejícím řízení, vedeném u něj pod sp. zn. 14 Co 213/2018, že první žalovaný se až do rozhodčího řízení proti městu mohl domnívat, že záležitost s TB je vyřešena. Již proto nelze nic dovozovat z toho, že sám bankovní záruku po svém opětovném nástupu do funkce nevrátil.

16. Jelikož tedy nelze učinit závěr, že první žalovaný porušil právní povinnosti vyplývající ze zákona o obcích, rozhodl soud prvního stupně správně, když žalobu vůči němu zamítl.
17. Pokud jde o žalobu vůči druhému žalovanému, odvolací soud poukazuje na svůj právní názor vyjádřený v předchozím zrušovacím usnesení, kde s odkazem na § 24 odst. 4 zákona o advokacii uvedl, že úspěch druhého žalovaného předpokládá prokázání, že žalovaný jako [redacted] upozornil svého klienta (město Františkovy Lázně) na fakt, že úspěch žaloby podávané proti Ing. Š. [redacted] je nejistý, a konkrétně jej upozornil, v čem tato nejistota spočívá. Druhý žalovaný měl žalobce konkrétně upozornit, že pokud čerpanou bankovní záruku mohl vrátit, ale nevrátil, může to soud považovat za významné, a měl žalobci sdělit, že právě v tomto konkrétním bodě může být problém. Jedině tak by bylo možné říci, že ve smyslu § 24 odst. 4 zákona o advokacii vynaložil k zabránění újmy žalobce veškeré úsilí, které na něm bylo možné požadovat.
18. Soud prvního stupně doplnil dokazování výpovědí svědkyně H. [redacted] a právním rozбором ze dne 29. 1. 2013, které poučení vyžadované odvolacím soudem obsahuje (je zde uvedeno, že soud může dospět k závěru o přetržení příčinné souvislosti z důvodu, že město v mezidobí bankovní záruku společnosti TB nevrátilo). V tomto právním rozboru žalovaný doporučil vymáhat škodu po Ing. Š. [redacted] i s tímto rizikem, neboť v případě absence tohoto postupu by mohlo být shledáno porušení povinnosti náležitě chránit majetek obce ve smyslu § 38 odst. 1 zákona o obcích. Odvolací soud s ohledem na odvolací námítky a s ohledem na pochybnosti o správnosti hodnocení důkazů provedeného soudem prvního stupně dokazování doplnil a zopakoval. Soud prvního stupně totiž své rozhodnutí založil hlavně na uvedené listině, kterou však druhý žalovaný předložil k důkazu až po zrušení původního rozsudku, a to poté, co v odvolacím řízení uvedl, že písemný právní rozbor nemá a že si přesně nepamatuje, na jaký konkrétní problém ohledně příčinné souvislosti upozorňoval. Odvolací soud pak dospěl k závěru, že nějaký právní rozbor, a to písemný, žalovaný určitě žalobci předložil, protože z provedených důkazů plyne, že to tak obvykle činil, a lze si těžko představit, že by tak neučinil ve věci takto významné. Svých pochybností o tom, že právní rozbor existoval před podáním žaloby proti Ing. Š. [redacted] právě v předložené podobě, se ovšem odvolací soud zcela nezbavil.
19. Nicméně odvolací soud navíc zohlednil skutečnost, která nyní jasně vyplynula z výpovědí a vyjádření obou žalovaných a kterou naznačovala již dřívější výpověď prvního žalovaného před soudem prvního stupně, žádným ze soudů však dosud nehodnocená. Jde o skutečnost, že první žalovaný se rozhodl podat žalobu především z opatrnosti, přestože byl druhým žalovaným poučen o nejistotě výsledku řízení. Z ní odvolací soud dovozuje, že první žalovaný by rozhodl o podání žaloby, i kdyby neobsahovala podrobné poučení o jejích možných rizicích; žaloba byla podána s vědomím případného neúspěchu. To znamená, že i kdyby druhý žalovaný pochybil, nebylo by toto pochybení v příčinné souvislosti s následně vzniklou škodou. A již z toho důvodu je i žaloba proti němu nedůvodná.

20. Ze všech těchto důvodů odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
21. O nákladech odvolacího řízení rozhodl dle § 142 odst. 1 za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení úspěšný první žalovaný má právo na náhradu jeho nákladů, které představuje odměna za zastoupení advokátem, za 4 úkony právní služby po 4 340 Kč dle § 7 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., (vyjádření k odvolání a účast u třech odvolacích jednání). Zástupce žalovaného má dále nárok na 4 režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 4 vyhlášky, cestovné ke třem jednáním z Chebu do Plzně a zpět v celkové výši 4 716 Kč, náhradu za ztrátu času dle § 14 odst. 3 vyhlášky, 21% DPH ve výši 5 392 Kč, celkem 31 068 Kč.
22. Druhý žalovaný má nárok na náhradu nákladů odvolacího řízení za zastoupení advokátem za 4 úkony právní služby po 4 340 Kč a to sepis vyjádření k odvolání žalobce a účast u třech odvolacích jednání, když vyjádření ze dne 29. 10. 2019 si druhý žalovaný sepsal sám, neboť tehdy nebyl zastoupen advokátem. Zástupce žalovaného má dále nárok na 4 režijní paušály po 300 Kč, 21% DPH ve výši 3 897,60 Kč, celkem 22 457,60 Kč. Dle § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř. je žalobce povinen nahradit náklady odvolacího řízení k rukám zástupců žalovaných v běžné pariční lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu nebo která v rozhodování Nejvyššího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je rozhodována rozdílně anebo má-li být Nejvyšším soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává u soudu prvního stupně do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Plzeň 14. ledna 2020

JUDr. Zdeněk Pulkrábek, Ph.D., v. r.
předseda senátu